

no tribuendus; et ideo non oportet in eo fuisse aliquam aliam intellectionem mere naturalem.

4. De actibus beatificis.—An vero ipsa visio beata, et amor ac fructio quæ illam consequuntur, dici possint actiones humanæ, quæstio fortasse est de modo loquendi; nam in re constat, in illis actibus consistere perfectissimum usum intellectus et voluntatis humanæ, et illos actus esse perfecto modo voluntarios, et omnino proprios intellectualis naturæ, quod multi satis esse putant ut actio dicatur humana, ut in primâ secundæ in principio disputatur. Quod vero ad libertatem attinet, ego probabilis censeo, ut supra dixi, hos actus non magis esse liberos in anima Christi, quam in aliis beatis, quia non oportuit illi communicari potestatem supernaturalem ad suspendendum illos. Et ideo, si sola actio libera dicatur humana, dicendum est illos actus non computari inter actiones humanas Christi, sed esse veluti divinas quasdam seu supernaturales actiones, illi connaturales ratione unionis; nec D. Thom. de hic actibus loquitur, sed de aliis inferioribus actionibus, ut evidenter patet ex littera, quæ ex iis, quæ dicta sunt, sufficienter manet exposita.

ARTICULUS III.

*Utrum actio humana Christi potuerit esse sibi meritoria*¹

1. Ad tertium sic proceditur. Videtur quod actio humana Christi non potuit ei esse meritoria. Christus enim ante mortem fuit comprehensor, sicut et modo est. Sed comprehensoris non est mereri; charitas enim comprehensoris pertinet ad præmium beatitudinis, cum secundum eam attendatur fructio; unde non videtur esse principium merendi, cum non sit idem meritum et præmium. Ergo Christus ante passionem non merebatur, sicut nec modo meretur.

2. Præterea, nullus meretur id quod est sibi debitum. Sed, ex hoc quod Christus est Filius Dei per naturam, debetur sibi hæreditas æterna, quam alii homines per bona opera merentur. Non ergo Christus aliquid sibi mereri potuit, quia a principio fuit Filius Dei.

3. Præterea, quicumque habet id quod est

¹ 3, d. 18, a. 2, 3, 4 et 5, et Verit., q. 29, art. 7, ad 6, et opusc. 2, c. 238, fin.

principale, non proprie meretur id quod ex illo habito sequitur. Sed Christus habuit gloriam animæ, ex qua secundum communem ordinem sequitur gloria corporis, ut Augustinus dicit in Epistola ad Dioscorum¹; in Christo tamen dispensative factum est, quod gloria animæ non derivaretur ad corpus. Non ergo Christus meruit gloriam corporis.

4. Præterea, manifestatio excellentiæ Christi non est bonum ipsius Christi, sed eorum qui eum cognoscunt; unde et pro præmio promittitur dilectoribus Christi, ut eis manifestetur, secundum illud Joan. 14: Si quis diligit me, diligetur a Patre meo; et ego diligam eum, et manifestabo ei meipsum. Ergo Christus non meruit manifestationem suæ altitudinis.

Sed contra est quod Apostolus dicit, Philip. 2: Factus est obediens usque ad mortem, propter quod et Deus exaltavit illum. Meruit ergo, obediendo, suam exaltationem; et ita aliquid sibi meruit.

Respondeo dicendum, quod habere aliquod donum per se, est nobilius quam habere illud per aliud; semper enim causa, quæ est per se, potior est ea quæ est per aliud, ut dicitur in 8 Phys. 2. Hoc autem dicitur aliquis habere per se ipsum, cujus est sibi aliquo modo causa. Prima autem causa omnium bonorum nostrorum per auctoritatem est Deus. Et per hunc modum nulla creatura habet aliquid boni per se ipsam, secundum illud 1 ad Corinth. 4: Quid habes quod non accepisti? Potest tamen secundario aliquis esse causa sibi alicujus boni habendi; in quantum, scilicet, in hoc ipso Deo cooperatur. Et sic ille, qui habet aliquid per meritum proprium, habet quodammodo illud per se ipsum. Unde nobilius habetur id, quod habetur per meritum, quam id quod habetur sine merito. Quia autem omnis perfectio et nobilitas Christo est attribuenda, consequens est quod ipse per meritum habuerit illud, quod alii per meritum habent, nisi sit tale quid, cujus carentia magis dignitati Christi et perfectioni præjudicet, quam per meritum accrescat. Unde nec gratiam, nec scientiam, nec beatitudinem animæ, nec divinitatem meruit. Quia cum meritum non sit nisi ejus quod nondum habetur, oporteret quod Christus aliquando istis caruisset; quibus carere, magis diminuit dignitatem Christi quam augeat meritum. Sed

¹ Est epist. 36, non multum remote ante med., tom. 2.

² Text. 39, tom. 2.

gloria corporis, vel si quid aliud hujusmodi est, minus est quam dignitas merendi, quæ pertinet ad virtutem charitatis. Et ideo dicendum est, quod Christus gloriam corporis, et ea, quæ pertinent ad exteriorem ejus excellentiam (sicut est ascensio, veneratio, et alia hujusmodi), habuit per meritum. Et sic patet quod aliquid sibi mereri potuit.

Ad primum ergo dicendum, quod fructio, quæ est actus charitatis, pertinet ad gloriam animæ, quam Christus non meruit; et ideo si per charitatem aliquid meruit, non sequitur quod idem sit meritum et præmium. Nec tamen per charitatem meruit in quantum erat charitas comprehensoris, sed in quantum erat viatoris; nam ipse fuit simul viator et comprehensor, ut supra habitum est¹. Et ideo quia nunc non est viator, non est in statu merendi.

Ad secundum dicendum, quod Christo, secundum quod est Deus, et Dei Filius per naturam, debetur gloria divina, et dominium omnium, sicut primo et supremo Domino. Nihilominus tamen debetur ei gloria sicut homini beato, quam quantum ad aliquid debuit habere sine merito, et quantum ad aliquid cum merito, ut ex supra dictis patet².

Ad tertium dicendum, quod redundantia gloriæ ex anima ad corpus est ex divina ordinatione secundum congruentiam humanorum meritorum, ut, scilicet, sicut homo meretur per actum animæ, quem exercet in corpore, ita etiam remuneretur per gloriam animæ, redundantem ad corpus. Et propter hoc non solum gloria animæ, sed etiam gloria corporis, cadit sub merito, secundum illud Roman. 8: Vivificabit mortalia corpora nostra, propter inhabitantem Spiritum ejus in nobis. Et ita potuit cadere sub merito Christi.

Ad quartum dicendum, quod manifestatio excellentiæ Christi pertinet ad bonum ejus, secundum esse quod habet in notitia aliorum; quamvis principaliter pertineat ad bonum eorum qui eum cognoscunt, secundum esse quod habent in se ipsis. Sed etiam hoc ipsum refertur ad Christum, in quantum sunt membra ejus.

COMMENTARIUS.

Quoniam meritum in actione liberæ voluntatis consistit, ideo D. Thomas huic quæstioni, quæ est de unitate operationis humanæ

¹ Quæst. 15, art. 10.

² In corp. art.

Christi, adjunxit disputationem de merito Christi, quam in hoc et articulo sequenti brevissime expedit; supponit enim Christum mereri potuisse, et hic docet quid sibi, in articulo vero sequenti quid nobis meruerit. Hic igitur docet non meruisse sibi eas animæ perfectiones, quas ab initio incarnationis habuit, scilicet, gratiam, gloriam, etc.; meruisse tamen gloriam corporis, et alia quæ pertinent ad exteriorem exaltationem, quæ a principio non habuit. Et utrumque breviter et clare probat in articulo; indigent tamen tam assertiones, quam probationes, magna examinatione et declaratione, quam sequentibus disputationibus commodius trademus.

DISPUTATIO XXXIX,

In tres sectiones distributa.

DE MERITO CHRISTI DOMINI ABSOLUTE ET SE-CUNDUM SE.

D. Thomas. — Hæc materia de merito Christi gravissima est et amplissima, quam D. Thom. variis locis attingit in hac materia, supra, q. 1, art. 2, q. 2, art. 11, q. 8, art. 1, et sequentibus; et infra, q. 34, art. 3, q. 48, 49, 56, et 57, art. 6, et 59, art. 3, et in 3, distinct. 18, ubi alii Theologi eandem rem tractant. Nos vero quidquid ad hanc materiam pertinere videbitur, quod per occasionem aliquam in superioribus disputatum non sit, hoc loco dicemus, totamque hanc materiam quatuor disputationibus amplectemur; et in hac prima, an et quale fuerit Christi meritum, et quo tempore, et quibus actibus perfectum fuerit, explicabimus; in sequentibus vero, quid sibi, quid nobis, quid denique Angelis Christus meruerit, tractandum erit.

SECTIO I.

An in Christo Domino fuerit meritum, seu conditiones omnes ad merendum necessariae.

1. Quæstio hæc de proprio et perfecto merito de condigno ac de justitia intelligenda est, de cujus natura et conditionibus ad illud necessariis in 1. 2, quæstione 114, tanquam in proprio loco disputatur, ex qua, ne materias confundamus, ea solum sumemus quæ præsentis negotio fuerint necessaria, et indicabimus quæ ad hoc meritum requisita sunt, ut ea, atque adeo perfectum meritum in Christo fuisse concludamus. Possunt autem aliqua ad meritum requiri ex parte ipsius ope-

ris, alia ex parte personæ merentis, alia ex parte ejus apud quem meretur. De quibus sigillatim ac breviter dicendum est.

2. Prima ergo conditio ex parte actus meritorii est, ut sit honestus, quæ et per se nota est, loquimur enim de merito præmii apud Deum, et multo notius est inventam esse in omnibus et singulis actibus voluntatis Christi, ut ex iis, quæ de gratia, sanctitate et innocentia ejus in superioribus tractata sunt, satis constat.

3. Secunda conditio in opere meritorio necessaria est ut sit liberum, quoniam per ea, quæ naturalia sunt, et quorum domini non sumus, nec meremur nec demeremur. Unde hæc libertas, quæ ad meritum necessaria est, non coactionem tantum, sed necessitatem etiam simpliciter excludit, quia illa sola nomen libertatis meretur, solaque illa in vero proprii actus dominio consistit. Unde Paulus, ad Philemon.: *Sine consilio* (inquit) *tuo nihil volui facere, ut ne veluti ex necessitate bonum tuum esset, sed voluntarium*: et 2 Corinth. 9: *Non ex tristitia aut necessitate*; quibus locis id notant Patres. Hinc Methodius, lib. de Liber. arbitr.: *Si factus esset homo* (inquit) *ut unus de numero eorum qui ex necessitate serviunt, non reciperet mercedem libera voluntate dignam*; et Hieronym., lib. 2, cont. Jovin.: *Ubi necessitas, ibi nec corona*. Hilar., lib. 4 de Trinit., aliquantulum a princ., ita exponit illud Joann. 1: *Dedit eis potestatem filios Dei fieri: Esse filios Dei non necessitatem esse voluit, sed potestatem, ut voluntas præmium assequatur*. Eademque est sententia Patrum et Doctorum, quos disp. 37, sect. 2, retuli, ubi etiam hanc conditionem locum habuisse in actibus voluntatis Christi, fuse satis disputatum est. Neque enim probo quorundam Nominalium sententiam, qui conditionem hanc solum in puris creaturis dicunt ex lege Dei esse necessariam, illam vero legem Christum Dominum non comprehendisse, ideoque non fuisse illi necessariam libertatem ad merendum. Hæc enim sententia primum nullo nititur fundamento; ostendant enim isti ubi hæc lex pro hominibus puris lata fuerit, non autem pro Christo, aut ubi cum Christo Domino in hac lege dispensatum sit; aut quæ fuerit necessitas hujus exceptionis seu dispensationis. Si enim existimant in Christo non fuisse libertatem, et ideo indignis hac exemptione a lege communi, valde errant contra communem doctrinam Scripturæ, Conciliorum et Sanctorum; si autem de Christi libertate non

dubitant, non est cur hanc dispensationem seu exemptionem a communi lege confinquant. Præsertim quia lex hæc nullam imperfectionem Christo homini repugnantem supponit, sed ad perfectionem potius meriti spectat. Deinde falso videntur hi auctores supponere, libertatem requiri ad meritum ex lege extrinseca Dei et non ex intrinseca natura, et essentia ipsius meriti; sicut enim ad meritum, seu potius demeritum pœnæ, necessaria est libertas, non ex lege extrinseca Dei, sed ex intrinseca natura talis meriti, ita ut sine hac conditione omnino esse repugnet, ita de vero ac proprio merito præmii sentiendum est, ut latius in materia de merito disputatur.

4. Tertia conditio, in actione etiam meritoria necessaria, est ut sit proportionata præmio, atque adeo ut habeat valorem condignum, et aliquo modo illi æqualem. Cum enim ratio meriti ad justitiam pertineat, æqualitatem aliquam inter meritum et præmium requirit; hanc vero dignitatem seu valorem fuisse in actibus Christi respectu cujuscunque præmii, non est quod denuo probemus; superius enim, q. 1, art. 2, latissime ostensum est opera Christi Domini et ex se fuisse perfectissima et dignissima, et ex personæ dignitate habuisse infinitum valorem ad satisfaciendum et merendum.

5. Quarta, ex parte personæ merentis, necessaria est ut sit persona Deo grata. Quamquam autem certum sit, personam Christi fuisse Deo gratissimam, tam secundum se, quam ut subsistentem in humanitate, et ratione gratiæ unionis, et ratione gratiæ habitualis ab illa manantis; disputari vero a Theologo solet, an hæc posterior gratia fuerit Christo necessaria ad meritum, atque adeo an illa fuerit Christo Domino principium sui meriti. Quidam enim existimant hanc gratiam etiam in Christo fuisse ad meritum necessariam. Ita tenet Marsil., in 3, q. 10, art. 1; Bonavent., dist. 13, art. 1, q. 1; Durand., q. 1; Palud., q. 2, opinione 4, conclus. 3; indicant Capreol. ibi, q. unica, art. 3, ad argumenta Scoti contra 1 conclus.; et Dried., tract. 2, de Capt. et redemp. gen. hum., c. 2, p. 3, art. 4, ad 3. Favet D. Thom., q. 29 de Verit., art. 5, ad 4, ubi ait meritum Christi habere rationem meriti a gratia habituali, sine qua meritum esse non potest. Fundamentum esse potest, quia si anima Christi careret hac gratia habituali, non esset intrinsece ordinata ad supernaturalem beatitudinem, quæ in visione beata

consistit; ergo nec posset actiones suas in illum finem referre; ergo nec mereri. Dicendum vero absolute et simpliciter est, hanc gratiam non fuisse Christo Domino necessariam ad merendum; duobus enim modis intelligi potest, hanc gratiam esse necessariam ad meritum. Primo, ut sit principium elevans potentiam ad eliciendum actum ipsum meritorium. Et hoc sensu diximus supra, cum S. Thom. et aliis auctoribus, solum fuisse hanc gratiam Christo necessariam ad supernaturales actus connaturali modo efficiendos. Unde fit primo hac ratione, neque ad omnem actum meritorium fuisse necessariam, quia, ut infra dicam, Christus non tantum meruit per actus supernaturales, sed per naturales etiam. Fit secundo, neque ad ipsos actus supernaturales fuisse simpliciter et de potentia absoluta necessariam, sed solum secundum ordinariam legem, seu ad eliciendum illos perfectio et connaturali modo. Et existimo nonnullos ex citatis auctoribus nihil aliud intendisse; et ita etiam esse explicandum D. Thom. supra, q. 7, art. 1, et q. 29 de Verit., art. 1, et ubicumque gratiam habitualement ad hoc meritum Christi requirit.

6. Secundo, potest requiri hæc gratia præcise propter ipsam rationem meriti, seu ut actus ipse habeat valorem, et condignitatem coram Deo. Suppono enim ex materia de merito, hanc dignitatem seu valorem actus non solum pendere ex ipsa specifica ratione et honestate actus, sed etiam ex conditione et sanctitate personæ operantis; inde enim fit ut dispositio remota, aut proxima ad gratiam, non sit meritoria de condigno gratiæ, neque augmenti fidei aut spei, cum tamen similis actus in persona jam grata et digna, sit meritorius de condigno augmenti gratiæ, et aliarum virtutum. Ex hoc ergo capite omnino certum et indubitatum existimo, non fuisse Christo necessariam accidentalem gratiam ad perfectum meritum, ut bene docuit Soto, in 4, dist. 19, q. 1, art. 2; et lib. 3 de Nat. et grat., cap. 6; Vega, lib. 7 in Trid., cap. 9; Tolet., in Joan., cap. 1, annot. 47; Perer., in Daniel., c. 9, q. 15. Et ratio est evidens ex dictis supra, q. 9, quia hic homo Christus per se et substantialiter, ratione ipsius personæ, est maxime gratus Deo, et similiter ejus humanitas ipsamet unione ad Deum fuit sanctificata et grata; ergo hæc sola personalis dignitas erat per se sufficiens ad valorem meriti, suppositis aliis conditionibus ex parte operis necessariis. Confirmatur, quia nunc opera

Christi ex hac dignitate personæ operantis habent infinitam quamdam rationem meriti, quatenus ipsamet opera ex vi unionis deificantur quodammodo, ut supra, q. 1, art. 2, late diximus; ergo multo magis sufficit per se hæc dignitas ad rationem meriti. Ex nullo ergo capite fuit simpliciter requisita gratia habitualis ad Christi meritum. Sed contra, nam sola gratia unionis sine habituali non ordinat nec elevat hominem ad finem supernaturalem; ergo non potest sufficere ad condignum meritum ejus. Respondetur negando simpliciter antecedens, nam, licet non ordinet proxime, ordinat tamen radicaliter et principaliter, nam facit suo modo debitam, etiam ipsam habitualement gratiam. Addo vero ultimo, quamvis illa gratia non fuerit simpliciter necessaria, tamen de facto cum Christus illam habuerit, etiam ex illo capite habuisse opera Christi valorem et condignitatem ad meritum, quia illa gratia non fuit inferioris conditionis in Christo quam in nobis. Quocirca, quod Richard. dixit, in 3, dist. 13, art. 1, q. 1, ad ultimum, gratiam habitualement fuisse principium quo Christi opera essent magis meritoria, si de augmento intensivo intelligatur, falsum est, quia diximus supra, q. 1, art. 2, opera Christi ex personali dignitate habuisse infinitum valorem meriti, et ideo sub ea ratione non potuisse intensive augeri; si autem solum intelligeretur de augmento quodammodo extensivo, id est, ut pluribus modis et rationibus illa opera essent condigna et proportionata ad meritum, in hoc sensu verum est illud dictum, ut explicatum est. Constat igitur hanc quartam conditionem perfectissimo modo inventam esse in Christo Domino. An vero indigerit Christus aliqua alia gratia actuali, vel supernaturali cognitione, dicemus in fine sequentis sectionis.

7. *Objectio.*—*Responsio.*—Quinta conditio ex parte etiam personæ merentis, est ut sit viator, quam necessariam esse saltem ex lege Dei ordinaria (quidquid sit de absoluta potentia) omnes Theologi docent, ut latius videbimus statim, sect. 3, ubi simul ostendimus conditionem hanc etiam in Christo Domino fuisse necessariam. Quod enim viator aliquando fuerit, scilicet, eo tempore quo vixit in corpore passibili, demonstravit D. Thomas supra, q. 15, art. 10, et ideo saltem pro eo tempore fuisse Christum in statu merendi, quia cum haberet corpus passibile, secundum eam rationem aliquo modo tendebat in beatitudinem, et hoc est esse viatorem, et conse-

quenter habere statum merendi, quia meritum est via ad præmium. Sicut etiam fuit Christus eo tempore in statu satisfaciendi, propterea enim corpus passibile assumpsit. Unde fit, licet fuerit miraculosum, et præter legem, Christum simul esse viatorem et comprehensorem, supposito tamen illo statu, consequens fuisse ut esset capax meriti, non ex dispensatione, sed servata omni propria et rigorosa lege meriti; quia, licet esse viatorem miraculosum sit, tamen viatorem mereri non est miraculosum, sed quodammodo naturale. Sicut etiam Deum esse hominem fuit opus miraculosum, seu supernaturale; tamen, supposito illo opere, Deum hominem ambulare, videre, et alia opera exercere, naturale fuit. Neque est ullus Theologorum qui in hoc contradicat; quanquam enim Scotus soleat contraria sententia imponi, tamen immerito, nam in 3, dist. 18, eandem habet doctrinam. Dices: ergo animæ beatorum erunt nunc in statu merendi, quia carent gloria corporis. Respondetur negando consequentiam, tum quia illæ animæ, eo modo quo existunt, sunt omnino beatæ, et extra statum viæ; tum maxime quia terminus viæ ex lege Dei ordinaria positus est in fine mortalis viæ, et ideo non solum animæ beatæ, sed etiam animæ sanctorum Patrum, quæ erant in limbo, et animæ purgatorii, sunt extra statum merendi.

8. Sexta conditio, quæ ex parte Dei assignari solet, ad quem pertinet et acceptare meritum, et præmium retribuere, est, ut intercedat pactum seu promissio Dei, ut sit veluti fundamentum huius meriti, seu obligationis iustitiæ, quæ ex illo nasci potest. In hac vero explicanda conditione duas extremas sententias vitandas censeo. Altera est, quæ totum valorem operis meritorii, tam in Christo quam in aliis hominibus, ponit in quadam extrinseca Dei acceptance; ita ut non ideo opus acceptetur ad præmium, quia illo dignum sit, sed, e contrario, potius ideo sit dignum præmio, quia ad illud acceptatur. Unde fit quodlibet opus posse esse meritorium majoris vel minoris præmii, prout voluerit Deus illud acceptare. Quæ doctrina est Scoti, in 1, d. 17, q. 3, et in 3, d. 19, et in 4, dist. 15; quam Gabr. amplectitur in 1, d. 17, q. unica, art. 3, dub. 2, et in 2, dist. 27, q. unica, art. 3, dub. 2, et in 3, d. 19, q. 1, notab. 3, et conclus. 1; Almay. et fere alii Nominales iisdem locis. Sed est falsa sententia, quæ veram et propriam rationem meriti tollit, ut latius in materia de merito demonstratur. Et indicatur

brevis, quia verum meritum est opus dignum præmio; sola autem extrinseca acceptatio non potest operi conferre hanc dignitatem: sicut nec potest per extrinsecam imputationem fieri, ut opus sit dignum poena, nisi ipsum in se tale sit. Altera sententia omnino negat promissionem seu pactum Dei vel necessarium esse, vel posse aliquid ad meritum conferre. Quæ videtur esse sententia Cajetani, et Thomistarum in 1, 2, q. 114, art. 3. Quorum fundamentum esse potest illud, quo paulo antea tetigimus, scilicet, promissionem vel acceptance[m] Dei nullum valorem, vel dignitatem conferre operi, cum sit omnino extrinseca illi: meritum autem fundatur in dignitate et valore operis. Unde, stante hoc valore, etiam si nulla promissio præcesserit, Deus ex sua iustitia distributiva debet aliquid præmium ratione illius conferre: sed promissio non potest aliam rationem iustitiæ addere, nisi distributivæ: ergo non est necessaria. Quod præsertim verum est de vero merito ex perfecta iustitia, quale fuit Christi meritum: cum enim acceptatio seu promissio Dei gratuita sit, quo magis fundatur meritum in huiusmodi acceptance, eo minus habet de perfectione iustitiæ.

9. Inter has igitur extremas sententias, mediâ via incedendum censeo; existimo enim de ratione meriti perfecti esse, ut opus ipsum, de se seu moraliter consideratum, prout ab operante fit, habeat sufficientem proportionem, et condignum valorem respectu illius præmii, ad quod ordinatur: quia alias non servaretur æqualitas, quam iustitia postulat: meritum autem, de quo loquimur, esse debet ex propria iustitia, vel etiam ex perfecta, si in speciali sermo sit de Christi merito. Præter hanc autem operis proportionem et dignitatem, existimo necessariam esse promissionem sub conditione operis, in qua tale opus nitatur: est enim meritum (ut omnes Theologi fatentur) actus, cui debetur ex iustitia merces, unde non satis est, ut de se sit condignus, et proportionatus præmio, sed etiam oportet, ut habeat vim inducendi obligationem ex iustitia, ex qua illi debeatur præmium. Nullus autem actus meritorius apud Deum potest respectu illius habere hanc vim, nisi in ipsius promissione, vel pacto fundatur: quia, cum Deus sit absolutus et supremus Dominus, nullus alius potest per se obligare illum ex iustitia, seclusa promissione ejus: posita autem tali promissione sub conditione operis, recte intelligitur opus ipsum factum in virtute

talis promissionis habere vim inducendi huiusmodi obligationem, ut supra q. 1, art. 2, latius dixi. Quod vero perfectum meritum hanc vim iustitiæ requirat, variis modis ostendi et declarari potest. Primo, ex ipso nomine meriti, quod simpliciter dictum, dicit ordinem ad mercedem: merces autem non est, nisi ubi intervenit iustitiæ debitum, ut constat ex modo loquendi sacre Scripturæ, ex qua potissimum sumenda est propria ratio meriti

apud Deum: in Scriptura autem merces justorum vocatur *corona iustitiæ*, 2 ad Timot. 4; et ad Heb. 6: *Non est injustus Deus, ut obliviscatur operis vestri*; et Matt. 20, fit expressa mentio pacti: *Nonne, inquit, ex denario convenisti mecum? tolle quod tuum est, et vade*. Unde S. Th., 1, 2, q. 112, art. 3, dicit facturum Deum contra iustitiam, quam ipse statuit, si præmium merito denegaret; et q. 114, art. 6, requirit ad meritum divinam ordinationem, etiam respectu Christi: hanc vero ordinationem nos declaramus, esse promissionem sub conditione operis. Quæ insinuat verbis Isai. 53: *Si posuerit pro peccato animam suam, videbit semen longævum, et voluntas Domini in manu ejus dirigetur*: et eodem modo exponunt nonnulli Sancti, quos infra citabo, illud Ps. 2: *Postula a me, et dabo tibi gentes hereditatem tuam*; et alia similia in hanc sententiam congerit Driedo supra art. 2. Ex quibus potest hoc secundo confirmari, nam opera, quæ Christus nunc operatur in cælo, ut verbi gratia, amor Dei, et proximorum, oratio, etc. non sunt minoris dignitatis, quam essent similes actus, quos exercuit in statu viæ: et tamen per illos actus meruit in via, et nunc non meretur in patria, quod referri non potest, nisi in promissionem et pactum Dei, quod solum pro statu viæ fuit constitutum. Quod argumentum fieri etiam potest in animabus sanctis existentibus in sinu Abrahamæ, vel in purgatorio.

10. *Obiectio.*—*Responsio.*—Dicetur fortasse hoc non solum provenire ex pacto Dei, sed etiam ex naturali conditione animæ humanæ, cui veluti connaturale est posse proficere, quamdiu est in statu viæ mortalis. Respondet habere quidem hanc legem aliquod fundamentum, et proportionem cum natura hominis; tamen per se non sufficere solam conditionem naturæ, nisi promissio Dei intercederet: tum quia illa circumstantia temporis, vel status animæ in corpore, vel extra corpus passibile, aut impassibile, non variat dignitatem personæ, nec bonitatem operis; tum

etiam, quia si Deus concederet animæ separatae tempus aliquod ad bene operandum promittendo illi præmium, nihil illi deesset ad perfectionem meriti, et e contrario potuisset non concedere totum huius vitæ tempus ad merendum, sed ætatem aliquam definire, pro illo tempore præmium promittendo, sicut verisimile est Eliam, et Enoch, etiamsi adhuc vivant in corpore mortali, non semper esse in statu merendi tam longo tempore. Quocirca, cum hæc moralia sint, non possunt in sola rei natura fundari, nisi intercedat ordinatio divina; signum ergo est hanc esse necessariam ad iustitiam meriti. Quod etiam tertio declaratur, nam si homo in puris naturalibus crearetur, et Deum amaret, ac bene moraliter viveret, haberent opera ejus proportionem, et condignitatem cum naturali beatitudine, vel alio naturali præmio; et tamen non haberent illam propriam rationem meriti, quam nunc habent opera justorum, quia revera non deberetur illis corona iustitiæ, sicut nunc debetur justis. Ac denique ex his, quæ inter homines accidunt, idem explicari potest, non enim unus meretur ex iustitia mercedem ab alio, nisi aliquod genus pacti intercedat, ut supra, citato loco, q. 1, art. 2, expositum reliqui. Quocirca, seclusa promissione sub conditione operis condigni, non esset tam propria et perfecta ratio iustitiæ, sicut est, illa supposita; nam sine illa esset tantum quædam decentia aut congrua proportio, quæ nomine iustitiæ significari solet; posita autem illa, intercedit necessitas iustitiæ, quæ non repugnat Deo ex tali suppositione, et intercedit aliquod jus proprium ad tale præmium ex parte merentis, juxta superius dicta, q. 1, art. 2.

11. *Pactum, seu promissio sub conditione operis nihil derogat perfectæ iustitiæ.*—Hæc igitur conditio nihil minuit de perfectione iustitiæ, ut secunda sententia supra citata existimavit; aliud est enim loqui de acceptance, aliud de promissione sub conditione operis, si proprie terminis utamur. Acceptatio enim intelligitur quasi posterior ipso meritorio opere, et quasi extrinsece et accidentarie illi advenire, et ideo nihil confert ad morales effectus, ut ratio supra facta probat; videtur enim hæc acceptatio respicere actum tanquam objectum quod supponit, et ideo illum neque physice nec moraliter mutat, sed talem illum acceptat qualis ipse est; at vero promissio sub conditione operis intelligitur antecedere opus ipsam, quod in tali promissio-